

Lucia
Braunová

Milovat'
JE ZAKÁZANÉ

MARENČIN PT

MILOVATĚ
JEZAKAZANĚ

**LUCIA
BRAUNOVÁ**
**MILOVAT
JEZAKAZANÉ**

MARENČIN PT

*S láskou mojím drahým krstným rodičom
a drahej sesternici Veronike*

© Lucia Braunová, 2016

© Marenčin PT, spol. s r. o., 2016

Jelenia 6, 811 05 Bratislava

marencin@marencin.sk www.marencin.sk

Cover & Layout © Marenčin Media

Jazyková úprava Jana Blankovská

582. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-8114-809-5 (brož.)

ISBN 978-80-8114-809-5 (ePub)

ISBN 978-80-8114-809-5 (PDF)

*... a predsa, srdce opantané láskou
porušuje aj tie najprísnejšie pravidlá...*

Kapitola 1

Jason

„Doriti!“ hromžil som, keď mi zrak zablúdil smerom k budíku. Už som mal dávno sedieť v aute a mieriť na školenie. Prudko som vstal a zo zeme zodvihol trenírky. Natiahol som ich na seba a rýchlym krokom vystrelil do kúpeľne.

„Jason,“ Valéria sa pretočila na posteli tak, že sa jej odkrylo biele stehno. Znovu ma pochytila túžba zmocniť sa jej tela. Včera sme dlho vystrájali a to bol následok toho, že som zaspal. Príšerne ma to rozhnevalo. Hoci ona za to nemohla, čertil som sa aj na ňu. Ak by večer neprišla a nevliezla by mi do postele, určite by som sa vyspal. Niežeby som sa sťažoval, stálo to zato, ale v poslednej dobe prejavovala prílišnú iniciatívu a jej prehnaná zanietenosť ma prestávala baviť. Unavovalo ma to.

„Zaspal som, doriti,“ zašomral som.

„Poď ku mne,“ vystrela ruky a pokúsila sa o nevinný úsmev. Vôbec jej to nesvedčalo. Výraz jej tváre vyzeral neprirodzene. Nikdy som s ňou neplánoval budúcnosť, preto mi jej falošná povaha až tak neprekážala. Ona mala manžela a ja... bral som, čo sa mi ponúkalo. Už dávno som si prestal všetko idealizovať. Moje sny sa v jeden deň zrútili ako domček z karát. *Čo tam po tom, čo sa stalo. Už sa nič neodstane.* Preto som sa rozhodol užívať si plnými dúškami. Hoci, neviem s určitosťou, či ma tento druh života naplňuje.

„Nemám už čas, Val.“ Vyšiel som z kúpeľne, zo stoličky zobral Valériin župan a hodil ho na ňu. „Musím ísť a aj ty.

Tvoj muž dnes príde zo služobky. Zabudla si?“ vystríhal som ju. Dávali sme si veľký pozor, aby sa jej nevera neprevalila. Malo by to naozaj hrozivé následky a nielen pre ňu. Anton Toman bol žiarlivý muž a ja som nemal záujem o žiadne problémy. Ani Valéria mi za to nestála. Nikdy som ju nemiloval a vedel som, že ani nebudem. Tak prečo si kvôli chvíľkam rozkoše komplikovať život? To si radšej nájdem inú ženu, alebo si pomôžem sám.

„Si hroznýýý,“ pretiahla a hodila do mňa vankúš. Išiel som do mojej striedmo zariadenej kuchyne a uvaril dve kávy.

„Hm, to vonia,“ objavila sa vo dverách úplne nahá. Chcela ma vyprovokovať. Tak som do seba nalial kávu, ktorú som si ochladil mliekom. Podišla ku mne. Upravila mi kravatu a zapriadla ako mačka: „Jason.“

Chytil som jej zápästie. „Vážne už musím ísť.“ Pobožkal som ju na čelo, schmatol kľúče, mobil zo stola a odišiel sa na chodbu obuť. „Potom iba zabuchni. Čau.“

Poslala mi vzdušný bozk, ktorý som jej neopätoval. Miesto toho som zatvoril dvere a utekal do auta. Uvedomoval som si môj chladný postoj k nej, ale bolo to pre jej dobro. Nechcel som, aby sa do mňa zamilovala. Hoci som sa obával, že sa to už stalo. Práve preto som dlhšie uvažoval nad tým, že to s ňou ukončím. Stretávali sme sa niečo cez pol roka. Všetmožne som sa bránil zblíženiu. V posteli nám to klapalo, ale to bolo asi tak všetko, čo sme si vzájomne mohli ponúknuť.

Ako moje auto míňalo ulice mesta, uvidel som na druhej strane cesty prechádzať dievča. Nízke a útle. No niečo ma na nej zaujalo a tak trochu pobavilo. Odbočil som doprava, pretože som si chcel ísť do miestnych potravín kúpiť ešte raňajky. Auto som zaparkoval pred obchodom. Vtom mi zazvonil mobil. Očami som hľadal tú dievčinu, ale stratila

sa mi z dohľadu. Pozrel som na displej a znechutene prijal hovor.

„Áno, mami?“

„Jason, miláčik,“ oslovila ma moja matka. „Ako sa máš?“

„Mami, teraz sa dosť ponáhľam, potrebuješ niečo?“

„Ale nie, len som ťa chcela počuť.“

„Môžem ti zavolať neskôr? Utekám do práce.“

„Dobre, miláčik. Pa.“

Hoci mám svoju mamu veľmi rád, oslovenie miláčik neznášam. Mohol som jej to povedať tisíckrát, no nepomáhalo to.

„Dám si to vytetovať na čelo,“ kričal som, keď so mnou plieskala puberta a ona sa neštítala ma tak oslovovať aj medzi kamarátmi. Od môjho malička bola na mňa upätá. Niekedy ma to naozaj unavovalo, ale nemal som jej to za zlé. Býval som často nevrlý, hlavne v čase dospievania. No keď ochorela, moje hormóny akosi prirýchlo skrotli a ja som sa snažil byť pre ňu oporou. Mala to veľmi ťažké a v živote som jej zostal už iba ja. No neskôr stretla Georga. Zavalitého pokojného Angličana, ktorý si ju hýčkal ako v bavlnke a tým si získal aj mňa. Vďaka nemu sa mama opäť usmievala, a aj jej prílišná láska ma toľko nedusila. So svojou chorobou nemusela byť už sama. Konečne mala muža, ktorého každá žena potrebuje, rovnako ako muž potrebuje po svojom boku ženu. Len mne akosi nechýba...

Zabuchol som dvere na vozidle a cestou zamkol. Vkročil som do malých potravín a premýšľal, na čom by som si pochutnal. Meškal som, to áno, ale päť minút hore–dole ma už nespasí. Do košíka som hodil dva koláče a kolu. Ak by stála vedľa mňa Val, dala by mi prednášku o škodlivosti tohto nápoja. Správala sa ako fanatička. Vyznávala zdravý životný štýl. Povedal by som, že to je jej diagnóza. Preháňala

to. Hodiny aerobiku a bio strava na nej zanechávali viditeľné stopy. Hoci mala tridsaťpäť rokov, vrásky by ste museli hľadať lupou a jej bezchybná postava mi už pár mesiacov robila radosť. No postupne som jej dokonalosťou začínal byť unavený. Možno mi viac prekážali Valériine neustále poučné informácie o tom, že by som si mal dať záležať na tom, aké svinstvá do seba dávam. Možno sa jej niet čo čudovať. Ako manželka vplyvného a bohatého muža, ktorá nepracovala, musela svoju hlavu niečím zamestnávať. Namiesto vymetania barov, ako to niektoré paničky robia, sa starala o seba a to jej prinášalo ovocie. Peniaze svojho manžela využívala patrične.

Dokonca sa mi v slabej chvíli priznala, že si predtým mnou platila milencov, pretože muž jej nedával to, čo ona potrebuje. Koniec – koncov, neviem, čo dostávala odo mňa, pretože som jej hlavu nebalamutil báchorkami o tom, že je ženou môjho života a že ju neskonale milujem. Nezásoboval som ju žiadnymi nádejami na akúkoľvek zmenu. Akurát, že som s ňou spával bez toho, aby mi za to platila. Nebol som žiadny gigolo, iba obyčajný chlap s prirodzenými potrebami, ktoré mi ona plnila. Nič sme si navzájom nedlhovali. Každý si bral to, čo potreboval.

Keď som sa blížil k pokladni, zrak mi padol na bielu priehlednú sukňu a malý guľatý zadok, ktorý som dnes už raz videl. Dlho som uvažoval, či ju osloviť a ako to urobiť.

Kapitola 2

Ena

Ručička mojich strieborných hodiniek ukazovala na siedmu hodinu, no už teraz sa vzduchom šírilo neuveriteľné sparno, príliš intenzívne na jarné obdobie. Ponáhľala som sa do práce, pretože som zaspala. Večer bola u mňa Soňa, trochu sme popili a takto to dopadlo...

Išla som priam mŕľovými krokmi rozhadzujúc rukami spredu dozadu. Vďaka týmto smiešnym pohybom sa mi darilo ísť rýchlejšie. Vtedy na mňa zatrúbilo akési auto. Vedľa spolujazdca sedel v čiernom passate chlapík, celkom pekný, ktorý mi ukazoval zdvihnutý palec a pritom vykrikoval: „Dobré! Si kosť.“

Panebože, to si už dievča nemôže dať ani krátku sukňu bez toho, aby ho chlapi neokomentovali nejakými hlúpymi rečami? Priznávam, dobre padnú lichôtky, ale čo je veľa, to je veľa. Keď som prechádzala cez park, na lavičke sedela skupinka žiakov. Len čo ma zbadali, začali písať a vydávať akési pazvuky. Napadlo mi, či som sa nezabudla prezúť alebo si dať vrchný diel oblečenia. Ako som prešla popri budove, ktorá mala obrovské okno, nenápadne som sa pozrela do odrazu, či je všetko v poriadku. Nič som na sebe nespozovala.

Zaumienila som si, že sa zastavím v malých potravinách, ktoré sídlia oproti hotelu, kde pracujem, aby som si kúpila raňajky. Keď som stála pri pokladni a čakala na rad, vedľa mňa sa postavil akýsi chlap. Nevidela som mu do tváre, ale niečo mi navrávalo, že to je príťažlivý muž. Ovalila ma jeho

omamná vôňa, ktorá ma prinútila otočiť sa. A môj šiesty zmysel, ktorý má vraj každá žena, ma nesklamal. Stál za mnou vysoký muž, ó bol vysoký, ale tak akurát a aký svalnatý! *Určite posilňuje*, napadlo mi. Hľadel na mňa zelenohnedými očami, ktoré mu lemovali husté mihalnice a ešte k tomu vytočené. Hm, ja si musím oči maľovať, aby som mala také dlhé mihalnice. Čo je toto za spravodlivosť? Jeho pohľad bol intenzívny, premeral si ma od hlavy po päty a tváril sa nejako zvláštne. Nevedela som, čo si mám myslieť. Na tvári sa mu vynímal úsmev, no v očiach pobavenie. *Hm, drzáň!* Zaplatila som a ponáhľala sa rýchlo preč.

„Slečna, stojte!“ kričal na mňa hlas so zvláštnym prízvukom, keď som mierila k hotelu. Nereagovala som, no muž sa nenechal odradiť a dobehol ma.

„Páni, ste krásna,“ vypadlo z neho. Začervenala som sa a od údivu mi obočie takmer vyskočilo na vlasy. „Teda... toto je vaše. Prosím, nech sa páči,“ podával mi tašku s nákupom a mne vtedy napadlo, že som ju zabudla na pulte a on sa ponáhľal za mnou, aby mi ju priniesol. Poďakovala som za milé gesto a hodila na neho oslňujúci úsmev. Muž mi chytil sukňu a jemne ňou potiahol. Vrátil mi úsmev. *To čo malo znamenať?* Výraz tváre som zmenila a zagánila na neho.

„No dovoľte, nie ste trochu drzý?“ osopila som sa. Cudzí chlap si dovoľí ma obchytkávať, och!

„Prepáčte, ja...“ habkal. Čo mi chcel povedať? Že je zaťažený na sukne a nevie odolať alebo, že to je jeho forma balenia? Odvrátila som sa a odpochoďovala preč. Vrchol!

Prišla som do haly a pozdravila sa s kolegom.

„Ahoj, tak ako to šlo?“

„Ale, celkom pohoda, no dnes tu budeš mať frmol. Nejakí finančníci majú školenie,“ oboznamoval ma Jano s tým, čo ma dnes čaká. S Janom sme nepracovali spolu na jednej

zmene. So mnou zdieľal pracovný čas Martin, s ktorým som chodila aj do jednej triedy na strednej škole.

„Čaute vospolok,“ vstúpil víchor menom Martin. Všade ho bolo plno, taká veselá kopa.

„Počuj, cica, ako to chodíš po ulici? Chceš vyvolať dopravnú nehodu?“ podpichol ma. Nechápavo som pozrela na Jana, ktorý iba zdvihol plecيا a, rovnako ako ja, ničomu nerozumel.

„Išiel som za tebou, keď si vyšla z potravín,“ horlivo vysvetľoval, „kričal som na teba, ale ty nič. Kráčala si si ako panička.“ Napodobňoval moju chôdzu. Rád si zo mňa uťahoval, ale robil to tak, že ma nikdy neurazil.

„Potom ťa dobehol nejaký chlapík a galantne urobil to, čo som mal v úmysle ja. Len ty si moje vrieskanie vytrvalo ignorovala,“ prísne na mňa pozrel. Nepočula som ho zrejme pre hustú premávku. Nechápavo som pozerala raz na neho a potom na Jana. „No, drahá, trčala ti celá ritka. Ešteže nefúkalo, inak by ti prechladla,“ oznamoval mi s rukami skríženými na hrudi. „Pekné biele, čipkované,“ pochválil moje nohavičky. Jano vybuchol v smiech. Došlo mi to. To bol dôvod, prečo na mňa všetci pozerali a popisovali. A preto ten jeho pohľad v obchode a potom dotyk sukne. Napravil mi ju bez toho, aby mi to povedal. Zrejme nechcel, aby som sa cítila trápne. A ja som sa k nemu správala nepríjemne. Najradšej by som sa videla v tom najhorúcejšom pekle. Vtedy v potravinách som si želala, nech ho znovu niekde stretnem, ale teraz som si priała iba jedno: Nikdy v živote ho nechcem vidieť. Taký trapas! Najväčší v mojom živote.

Keď sme si s Martinom prebrali zmenu, zavolała som mojej sestre Soni a porozprávala jej, čo sa mi stalo. Samozrejme, nezdržala sa veľkého smiechu. Tešilo ma, že som ju rozosmiala. Odkedy prišla o bábätko, často bola smutná. Stalo sa to pred mesiacom. Išla na kontrolu a oznámili jej,

že človečiku, ktoré nosí pod srdcom, prestalo biť srdiečko. Moje krstniatko žilo v brušku sedem týždňov. Zlomilo nás to všetkých, ale najviac Soňu a môjho švagra Jara. Pochopiteľne...

„Ema, zlatko, nedramatizuj. Stáva sa,“ utešovala ma.

„Áno, dievčatá sa bežne prechádzajú s holými zadkami,“ sarkasticky som odvetila. Ale mala pravdu, nebolo to nič strašné v porovnaní s inými problémami. Žiadna katastrofa a nemala som právo sťažovať sa, že sa mi stalo niečo hrozné. Bola to malichernosť. Neskôr som sa na tom aj celkom bavila, len ma nemusel vidieť ten príťažlivý muž. *A čo, veď ho už aj tak nestretnem.* Určite nepochádzal z nášho mesta... ten zvláštny prízvuk... Tak som predpokladala, že ako sa objavil, tak sa aj vyparil.

„Veď si mala predsa nohavičky, či nie?“

Teraz ma pobavila ona. „Samozrejme, že áno.“

„Tak tvoj zadok nebol holý, nepreháňaj,“ pokarhala ma.

Musela som so sestrou ukončiť hovor, pretože sa k nám dovalila skupina ľudí, ktorí prišli na školenie. Pozapisovala som ich mená, skontrolovala preukazy totožnosti a Martin ich zaviedol do konferenčnej miestnosti, kde sa konali všetky školenia. Náš hotel sa nachádzal v strede mesta, luxusný a cenovo primeraný. Firmy si u nás bežne objednávali miestnosť na školenia. Tiež sa u nás usporadúvali oslavy, kary a hlavne svadby. Mali sme krásnu veľkú sálu. Takmer každú sobotu sa u nás konala nejaká svadba.

Zostala som na recepcii sama. Martin, pravdepodobne, ukazoval hosťom hotel. Rád to robieval, pretože hotel patril jeho strýkovi Ivanovi a takto zabezpečoval neplatenú reklamu a, okrem toho, vyžíval sa v tom. Bol šoumen a s chuťou zabával ľudí. Zapisovala som do počítača údaje, keď vtom dovnútra vstúpil muž s mobilom pri uchu a lakťom si pridržiaval dvere. Nepozrel na mňa, telefonoval, ale

ja som v ňom spoznala toho krásavca z potravín. Spanikárila som. *Nesmie ma tu vidieť, len to nie! Panebože.* Rozbúchalo sa mi srdce. Zvláštne, ako nejakej pubertyačke. Ale bol to naozaj kus. Len čo Martin prišiel ku mne za stôl, položila som mu ruky na ramená a nasmerovala ho na otáčavú stoličku, aby si sadol. Oznamila som mu, že hneď prídem a utekala na záchod. Tam budem v bezpečí... na dámskych toaletách. Pozerala som sa do zrkadla a premýšľala, čo urobím. Počkám, alebo pôjdem tam, akoby sa nič nestalo? Prstami som si mávala pred tvárou, aby som sa upokojila. Jeden trapas mi na tento deň stačil, o ďalší som nemala záujem. Ani neviem, ako dlho som tam viedla svoj vnútorný monológ, keď niekto zabúchal na dvere.

„Si v pohode?“ spýtal sa Martin cez drevenú bariéru. Zahanbene som vyšla z miestnosti.

„Hej, som okej.“

„Hm... akože nechcem byť drzý, ale čo si tam tolko robila? Vykonávala nejaké dôležité veci?“ podpichol ma s úškrnom na tvári.

„Prestaň, ty somár,“ počastovala som ho nadávkou.

„Trónila si tam minimálne pol hodinu,“ oznamoval mi. Bola to dlhá doba, ale určite nie tridsať minút. Ako vždy si zo mňa uťahoval.

„Zdrhla som. Zámerne.“ Spýtavo na mňa pozrel. „Ten chlapík, čo prišiel v obleku a telefonoval, to je ten, ktorý mi dnes naprával sukňu, keď si sa snažil údajne o to ty.“

„Prestaň, Lavrinčová!“ okríkol ma. „Nie som blbec, odtiaľ potiaľ. Snáď si nemyslíš, že by som sa na teba vykašľal.“

„Viem, že nie.“

„A preto si musela utekať?“

„Netúžila som sa s ním znovu stretnúť,“ priznala som sa, hoci to nebola celkom pravda. Rada by som ho videla, ale za iných okolností. Ach, to sa môže stať iba mne.

„Inak, sympoš. Má dvadsaťosem, neženatý,“ oboznamoval ma kamarát.

„Fíha, že neženatý. A to vieš ako?“

„Nemal obrúčku,“ zachichotal sa.

„Aha, no logické. Hm, a keď je niekto ženatý, musí nosiť obrúčku? Píše sa to v nejakom zákone?“

„Áno, drahá, zákon manželstva.“

„Teda, to som nevedela.“

„Neznalosť zákona neospravedlňuje,“ brnkol mi ukazovák po nose. Zaujímalo ma, čo u nás robil. Prišiel sám a na ubytovanie bolo ešte priskoro. Väčšinou k nám chodili muži s milenkami, či rodinami. Možno si prišiel objednať izbu a večer dofrčí s nejakou ženou s perfektnou postavou. Horela som zvedavosťou vedieť o tom mužovi viac, ale nechcela som sa Martina pýtať, pretože by mi s ním nedal pokoj.

„Prišiel na to školenie, keď premýšľaš, čo tu chceš.“ *Ten mi vie čítať myšlienky!*

„Ale kdeže, nezaujímam ma,“ povedala som celkom apaticky.

„Pch! To iste. Ema, kto ťa pozná viac než ja? Keď nerátame tvoju sestru.“

Martin ma pozná dobre, ale nie úplne. Soňa sa stala mojím najbližším človekom. Dokonca sa na seba aj veľmi podobáme, hoci nás delí päť rokov. Martin je náš kamarát zo sídliska. Soňa ho má rada, rovnako ako ja. Lenže Martin o mne nevie zďaleka všetko to, čo Soňa. Ona sa stala mojou bútlavou vrbou a mojím liekom na smútok. Keď nám zomrela mamička, mala som pätnásť rokov a ona dvadsať. Ťažká choroba mamy a jej následná smrť ocka a mňa úplne položila. Soňa nás podržala, hoci trpela rovnako ako my. Do konca života jej budem vďačná. Mama mala od detstva slabé srdce, no posledné dva roky pred smrťou sa jej pohoršilo.

Boli to roky slz, bolesti a utrpenia. Jej utrpenia. Ale mali sme aj svetlé chvíľky. Keď sa mama cítila dobre a nebolo jej ťažko, alebo to pred nami vedela skrývať, rozprávali sme sa a spolu sa smiali. Ocko ju miloval, myslím si, že nikoho nikdy tak veľmi neľúbil. S jej smrťou sa doteraz nevyrovnal, hoci sa s tým naučil žiť. A aj ja. Neprejde deň, kedy by som si na ňu nespomenula, na moju milovanú mamičku. Som hrdá, že sa na ňu so Soňou podobáme. Tiež sme blondínky s modrými očami a obe drobné, hoci Soňa je vyššia.

„No potom už iba ty,“ odpovedala som na jeho otázku, kto ma pozná lepšie ako on. „Ale mylíš sa, ani mi ten chlap nenapadol,“ klamala som, len sa tak zelenalo. On na mňa hodil pohľad, ktorý vravel niečo ako: *to hovor vieš komu. Takže prišiel na školenie, hm, to bude nejaký finančný magnát alebo niečo také. Alebo robí za priehradkou v banke. Ale čo ma po tom. Aj tak by som sa na neho nevedela ani pozrieť. Však by som sa podpálila plameňmi, tak by som horela od tolkej hanby.*

„Ema, túto sobotu je svadba.“

„Už zas?“ znechutene som sa spýtala. Prikývol. „Ešteže nerobím.“

„Hej a Peťo ma poprosil, či by som to nevzal za neho a ty za Denisu,“ oznámil mi a pritom dával mince do automatu na kávu. „Čo si dáš?“

„Kapučino,“ odpovedala som. Peťo a Denisa patria do nášho pracovného kolektívu. V hoteli pracujeme tri dvojice. Martinov strýko sa rozhodol, že nás popári: chlapec – dievča. Keď som sem nastupovala, Martin chcel, aby sme robili spolu. Tak už dva roky tvoríme pracovný pár. Jano, ktorý nám dnes odovzdával zmenu, pracoval s Dášou, ale tá odišla na materskú, pretože mala rizikové tehotenstvo. Už dva týždne robil sám. Peťo a Denisa spolu, okrem chodenia

do práce, zdieľali aj spoločnú posteľ. Dlho svoj vzťah tajili, pretože Peťo nosil na prste obrúčku. Len čo sa rozviedol, stali sa oficiálnym párom.

„Tak čo povieš? Na budúci víkend nám to vrátia. Obeťuješ sa pre kamaráta, aby tu nezostal sám?“ pozrel na mňa prosebnými očami. Prikývla som. Vedela som, že keby odmietnem, on príde aj tak. Nechcela som ho nechať v štichu, dvom sa predsa lepšie pracuje. Aj tak som nemala žiadny program. Už niekoľko rokov som chodila domov do prázdneho bytu.

„Si super, vieš o tom?“

„Teraz už áno,“ žmurkla som na neho a začítala sa do ženského magazínu. Martin sledoval futbal v počítači. Obaja sme si vychutnávali naše kávy. Dokonalá pracovná pohoda. Očkom som ho sledovala. Vyrástol z neho pekný muž. Sivé oči a večne strapaté plavé vlasy. A celkom vypracovaná postava. Rekreačne hral futbal a posilňoval, čo sa mu odzrkadlilo na zjave. Martin nemal dlho žiadny vážny vzťah, sem-tam udržiaval nejaké krátke romániky. Soňa kedysi tvrdila, že keby je taká stará ako on, zbalila by ho, pretože ju očaril. Vtedy mal sedemnášť a ona dvadsaťtri. Teraz by jej vek už neprekážal, ale mala Jara.

Ani som si nestihla uvedomiť, že prišiel čas obeda. Ľudia zo školenia sa roztrúsili z miestnosti a mierili do našej reštaurácie, kde veľmi chutne varili. Striehla som, či neuvidím muža, čo ma tak uchvátil. Lenže on nikde nebol. Možno som ho prehliadla. Martin sa išiel naobedovať. Striedali sme sa, pretože jeden musel zostať na recepcii. Ja som sa išla poprechádzať po prízemí a skontrolovať, či školiaca miestnosť nezostala otvorená. Nemala som rada, keď zostali v hoteli pootvárané dvere do spoločenských miestností. Pôsobilo to chaoticky. A naozaj, dvere nikto nezatvoril. Keď som sa načiahla za kľučkou, všimla som si, že za stolom sedí muž

a niečo klepe do počítača. Nastavoval premietač. Bol to on... ten z potravín. A vtedy som pochopila: Nebol na školení, on školil. No toto. Z profilu vyzeral tiež neodolateľne. Bezchybne. Chvíľu som ho len tak sledovala, on to asi vycítil, pretože hlavu otočil k dverám.

„Prajete si?“ usmial sa a ukázal rad bielych zubov. Och!

„Nie, ja...“ habkala som, „boli otvorené dvere, tak som ich chcela zatvoriť,“ dopovedala som a zutekala preč. Mala som chuť prepadnúť sa hlboko pod zem. Tak hlboko, aby ma nikto nenašiel. *Teraz ma budú trápne situácie sprevádzať po zvyšok života?*

„Počkajte,“ zvolal za mnou, no ja som neodpovedala a ani nezastala. Len čo som prišla na svoje miesto, sadla som si a tvár skryla do dlaní. Cítila som sa hrozne. Uvažovala som, či by ma tá ranná situácia so sukňou trápila, aj keby nebol tak smrteľne príťažlivý. Upadlo by to do zabudnutia. Pravdepodobne.

„Slečna,“ prihovoriť sa. Vylakane som sa pozrela jeho smerom. *Už sa mi bude o tom mužovi asi aj snívať.* „Ema,“ začal. *On vie ako sa volám? To snáď nie je možné.* O niekoľko nanosekúnd mi docvaklo, že mám vizitku s menom pripnutú na bledomodrej blúzke. „Chcel som sa vám iba ospravedlniť, nemal som v úmysle vás ráno uraziť. Prepáčte,“ sladko zanôtil. *Tak, teraz sa cítim ešte horšie. Čo mu povedať?*

„Nie, to ja sa ospravedlňujem vám, že som sa správala tak nepríjemne.“

„Boli ste veľmi milá,“ uistoval ma. Roztápala som sa. Laktami sa oprel o pult a uprene ma sledoval. Tak ako v obchode. Dlhú a intenzívne... Pozerala som sa mu do očí rovnako ako on mne. Kým mi nezazvonil telefón. Volali zahraniční klienti. Rozhovor som začala po anglicky. Aby som na neho zapôsobila a vymazala trapas storočia, snažila

som sa dokonale frázovať. No to spôsobilo ešte viac chýb, ako keby som rozprávala prirodzene. Ďalšia firma si rezervovala na budúci týždeň miestnosť a aj izby na celý týždeň. Páni, to sa Martinov strýko poteší.

Keď som dohovorila, muž sa načiahol nad pult a pošepol: „Your english is excelente.“ Vau! Pochválil moju angličtinu, hm, takže spíkovať vie aj on. Snáď táto moja schopnosť vynuluje v jeho pamäti ten strašný zážitok. Aby som to dotiahla do dokonalosti zareagovala som: „Thank you.“ Odmenila som ho svojím najzvodnejším úsmevom. Možno by sme spolu ešte chvíľu viedli rozhovor, keby ľudia nezačali prichádzať z obeda. Žmurkol na mňa a odišiel naspäť na školenie. Teda, to bol zážitok. Nálada sa mi o poznanie zlepšila, čo neuniklo ani Martinovi, ktorý sa vracal z obeda.

„Lavrincová, čo je, čo si našla drevené železko?“

Vyplazila som na neho jazyk.

„Hm, ten je dlhýyyy,“ pretiahol. „Vedel by som, čo s ním.“ Skoro mi zabehlo, aj keď nemalo čo. Takúto poznámku som od neho nečakala.

„Pokoj, žartujem.“ Určite si všimol môj šokovaný výraz. Takéto vtipy nikdy nepoužíval. Sadol si a ponoril sa do práce, alebo sa tak tváril, pretože si asi uvedomil, čo povedal. Možno sa čudoval sám sebe. Zvyšok dňa sme toho veľa nenahovorili, pretože ani jednému z nás nebolo do reči.